ורבי יהודה מי סבר ליה כרבי. להסומר מרלל[1] והתנן הריני נזיר
(מן המרנן) כמנין וכו' למר רבי יהודה מעשה וכו' מי למרת
בשלמה נזירות הרבה קביל עליה[1] דרימן שהשלים מת כלומר נרלה נופל
בו לשון השלמה שהרבה נזירות שחייבוהו מכמיס רימן שהשלים מותם
מת מלמ מי למרת מלמ נזירות מרוך קביל עליה מי היה השלמה כלל פי'
מי שייך ביה לשון השלמה כלל והרי הוה נזיר נזירות למת מלמ יגלח כמנין
ימות החמה ומין שייך בו לשון השלמה כלל א] (מלמ מלי) לרבי יהודה נזירות
הרבה קביל עליה היינו טעמא מכיון שהשלים [ב] מת [שלמחר][2] שלשים יום
מת כמו מילמת דמ"ק דלמר מוסה מנין נזירות כמנין ימות החמה מלמ מי
למרת מלמ נזירות מי היה השלמה דילמה [כהשלמה דמ"ק] ומ"ם כן הוה
מעשה לסמור ומדמייתי ר' יהודה בתר מילתא דמ"ק ומעשה וכו' מכלל דמייתי
רלויה למילתיה דמ"ק [ג] כמו שכתבתי.
(הגה"ה): **מנין** הילקטי. כשמייבנין
התמים עושין תילין תילין מתמים
ליבש עד מין מספר ומנין שבילי שמיטה
וכן[3] בשמיטה מין השדות זרועות
ומרכין בהן שבילים: **מונה** נזירות
מנין הילקטי קיץ. פלמא נזירות הרבה
קביל עלויה לר' יהודה ומשני מנין שאני
פי' ודלמ כי למר מנין נזירות קביל
עליה מבל כי למר כחרלל או כהילקטי
ולא הזכיר מנין מד נזירות מרוך קביל
עליה כדבי: **ומי שאני לרבי מנין.**
היה סובר כיון דר' יהודה כרבי סבר
ליה ומני ליה בין למר מנין בין לא
למר מנין ס"נ שני ליה לרבי ומ"ם
פריך רבי לומר עד שיתמר נזירות
עלי כמנין ימות החמה מלמא לשון
כמנין בלא נזירות לא משמע לרבי מלא
מד נזירות מרוך ומשני ר' יהודה סבר
לה כוותיה בחדא דאמר כחרלל ופליג בלא
עליה כי למר חרלל ופליג בחדא דר'
יהודה שני ליה מונה סבר לה כוותיה
בחדא דאילו רבי יהודה שני ליה מונה
ורבי לא שני ליה מונה: ת"ר [ב]הריני נזיר
כל ימי חיי הריני נזיר עולם הרי זה נזיר עולם
אפילו מאה שנה אפילו אלף שנים אין זה
נזיר עולם אלא נזיר לעולם: ת"ר הריני נזיר
ואחת [ג]מונה שתים ועוד מונה שלש ושוב
מונה ארבע פשיטא מהו דתימא ושוב כי
כולהו והויא ליה שית קמ"ל דלא: [ד]ת"ר הריני
נזיר סומכום אומר הן אחת דיגון שתים
טריגון שלש טטרגון ארבע פונטיגון חמש:
[ה]ת"ר [ב]בית עגול דיגון טריגון פונטיגון אינו
מטמא בנגעים מטמא בנגעים מ"ט
למטה הוא אומר [ו]קיר קירות למעלה הוא
אומר קיר קירות הרי כאן ארבע:

הדרן עלך כל כנויי

דר' יהודה סבר לה כרבי דתנן רבי אומר אין
זה מגלח אחת לשלשים יום ואיזהו שמגלח
אחת לשלשים יום האומר [הרי] עלי נזירות
כשער ראשי וכעפר הארץ וכחול הים ורבי
יהודה מי סבר לה כרבי והתנן הריני נזיר
כמנין ימות החמה [ו] וכו' א"ר יהודה מעשה
היה וכיון שהשלים מת אא"ב נזירות קא
מקבל עליה היינו טעמא דכיון דהשלים מת
אלא א"א חדא נזירות קבל עילויה מי הוי
השלמה כלל ועוד מי סבר לה כרבי והא
תניא רבי יהודה אומר הריני נזיר מנין
הילקטי קיץ ומנין שבלי שמיטה מונה נזירות
כמנין הילקטי קיץ וכמנין שבלי שמיטה מנין
שאני ומי שאני ליה לרבי מנין והתניא [ז]הריני
נזיר כמנין ימות החמה מונה נזירות כמנין
ימות החמה כימי הלבנה מונה כימי הלבנה
רבי אומר עד שיאמר נזירות עלי כמנין ימות
החמה וכמנין ימות הלבנה רבי יהודה סבר
לה כותיה בחדא ופליג עליה בחדא סבר לה
כותיה בחדא [ח] נזירות קביל עילויה ופליג
עליה בחדא דאילו רבי יהודה שני ליה מונה
ורבי לא שני ליה מונה: [ט]ת"ר [י]הריני נזיר
כל ימי חיי הריני נזיר עולם הרי זה נזיר עולם
אפילו מאה שנה אפילו אלף שנים אין זה
נזיר עולם אלא נזיר לעולם: ת"ר הריני נזיר
ואחת [כ]מונה שתים ועוד מונה שלש ושוב
מונה ארבע פשיטא מהו דתימא ושוב כי
כולהו והויא ליה שית קמ"ל דלא: [ל]ת"ר הריני
נזיר סומכום אומר הן אחת דיגון שתים
טריגון שלש טטרגון ארבע פונטיגון חמש:
[מ]ת"ר [נ]בית עגול דיגון טריגון פונטיגון אינו
מטמא בנגעים מטמא בנגעים מ"ט
למטה הוא אומר [ס]קיר קירות למעלה הוא
אומר קיר קירות הרי כאן ארבע:

הדרן עלך כל כנויי

[ע]נזירות של שלשים [פ] קיבל עליו היינו דקאמר כיון שהשלים
מת כל קרבן וקרבן דמייתי לסוף תגלחת תמיהי ליה כמשלים מלא
מי למרת למחלל נזירות קיבל עילויה [צ]עד ימות עולם ומסור לגלח
כל ימיו מאי השלמה היכא הכא הא מלכתי מילו הוה קיים הוה מיבעי
ליה למיקם בנזירות. ועוד מי סבר לה כרבי: **ופשיטא דהדית רבי
יהודה אומר הריני נזיר כמנין הילקטי קיץ.** כמנין שבילים שעושים
[ק]קייצי תמרים בין הקליעות [ר]כדי שיהו מהלכים ביניהם ולא יהו
נדרכים בהגל: **וכמנין שבלי שמיטה.** דבשנת השמיטה אין השדות
מזרעות ומניחין בהן שבלים של למשקה ולפי שהן מועטין ונוח למנותן
בקמר הכי. ומית דגרסי כמנין שבלי שמיטה שהשדות הפקר וכל [ש]הטעם עושה שבילים במוכו ומין בעל השדה מעכב על ידו: **מונה נזירות
כמנין הילקטי קיץ ושבלי שמיטה.** ויהא מגלח כל ל' ול' [ת]למנין הילקטי קיץ [א]ת"ג ללא מר נזירות עלי. פלמא ליה ליה לרבי יהודה
הא דרבי למי לרבי מי הוי התם מהא לקיטי קיץ לריך להיות מונה נזירות מריכא מהא פעמים [ב]מהא יום או נזירות מריכא מהא יום:
מנין שאני. דהיכא דלמר כמנין ימות החמה או כמנין הילקטי קיץ מפילו רבי מודה דנזירות קביל עליה ומגלח אחת לשלשים והיינו נמי
דקאמר רבי יהודה לעיל כיון שהשלים מת לבל גבי קופה דנזירות מריכא קביל עליה מפילו רבי יהודה מודה דספק נזירות להחמיר
וכדפריתנא: **רבי אומר עד שיאמר נזירות עלי כמנין ימות החמה.** לן יהא מגלח אחת לשלשים הא [ק] לן למר נזירות מלמ הריני נזיר
כמנין ימות החמה אפילו לבל א' ומביא (קרבנו) קרבן: מהו דתימא ושוב ככולהו נ"ל דה"ה דהוה מצי למימר מהו דתימא ועוד כי כולהו ומונה ד'
אלא אבתרא נקט: דיתון ב' אם אמר הריני דיתון ב' דיתון שאין לו אלא ב' זירות סריתון ג' זירות פרשיתון ד' זירות: קיר קירות הוה מצי למכתב קיר וכתיב קירות והנה הנגע בקירות הבית והנה פשה הנגע בקירות הבית ומראהו שפל מן הקיר לא דריש דלגופא איצטריך ותימה דהא דרשינן מקירות איזה קיר שהוא בקירות הוי אומר זה קרן זוית וי"ל דאי לא אתא אלא לדרשא דהכא לכתוב ד' פעמים קיר ומדכתיב קירות דרשי' מניה איזהו קיר שהוא בקירות ולימא למימר דכולא להך דרשא איצט' וי"ל דא"כ בחד

קירות סגי: **סליק פרקא**

[1]) כ"ל שפיעו יכול לגלח מתר נזירות דקישואין.

תורה אור השלם

1. וְרָאָה אֶת הַנֶּגַע וְהִנֵּה הַנֶּגַע בְּקִירֹת הַבַּיִת שְׁקַעֲרוּרֹת יְרַקְרַקֹּת אוֹ אֲדַמְדַּמֹּת וּמַרְאֵיהֶן שָׁפֵל מִן הַקִּיר: ויקרא יד לז
וְשָׁב הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְרָאָה וְהִנֵּה פָּשָׂה הַנֶּגַע בְּקִירֹת הַבָּיִת:
ויקרא יד לט

הגהות התוספות

1. ל"ל דהסומר מרלל מלמ מעשה. 2. תיבות מת שלמר נמחק, ול"ל שם"ה פעמים. 3. ל"ל כי בשמיטה. 4. ל"ל מיד עולם. 5. ל"ל וכשמחר. 6. ל"ל מונה מרבע. 7. ל"ל ומשני מהו דר'.

פי' הרא"ש

סבר לה כרבי דאמר נזיר א' קבל עליה הלכך לא יצא מספק קישואים שאינו יכול לגלח ב) לסוף דשמא כמלא חדדל קאמר וכל ימיו היה נזיר ומכאן מוכח דלרבי אינו מגלח כל ימיו דאל"כ פסיק מניה נזירות דקישואים: אא"ב נזירות קבל עליה היינו טעמא דכיון דהשלים מת כלו' ניחא דמייתינן ליה מלתיה דר' יהודה על מלתיה דרבנן דהשלמה דידיה' כהשלמה דרבנן: מי הוי השלמה כלל וא"כ הוי מעשה לסתור דבכל אתר למימר מעשה לסיועי מעשה ולא לסתור: הלקטי קיץ. מיבשי תאנים עושין שבילין בין הקציעות כמו בשלוין שבת כמין הלקטי קטנה היתה פי' שביל ור"ת פי' הלקטי קיץ כמו תל המתלקט כמין כלים של קציעות ושבילי שמטה בשביעית השדות הפקר והכל נכנסין בהם ומלאה שבילין: מונה נזירות כמנין הלקטי קיץ והוי נזיר כל ימיו: מנין שאני כיון שאמר כמנין ימות החמה כמנין הלקטי ודאי נזיר קבל עילויה: אבל אם אמר כימות החמה או כהלקטי קיץ חדא נזירות אריכתא קביל עליה: ס"ל כותיה בחדא וכו' ושלשה מחלוקות בדבר לרבנן בין אמר כמנין בין לא אמר כמנין נזירות קבל עליו היכא דלית ליה קיצותא ולר' לעולם חדא נזיר ולר' יהודה שני ליה בין מונה בין לא מונה: הריני נזיר ואחת מונה שנים וכו' א' ועוד מונה ג' א' ועוד ושוב מונה ד' ומגלח בכל א' ומביא (קרבנו) קרבן: מהו דתימא ושוב ככולהו נ"ל דה"ה דהוה מצי למימר מהו דתימא ועוד כי כולהו ומונה ד' אלא אבתרא נקט: דיתון ב' אם אמר הריני דיתון ב' דיתון שאין לו אלא ב' זירות סריתון ג' זירות פרשיתון ד' זירות: קיר קירות הוה מצי למכתב קיר וכתיב קירות והנה הנגע בקירות הבית והנה פשה הנגע בקירות הבית ומראהו שפל מן הקיר לא דריש דלגופא איצטריך

נוסחת הריב"ן

ג) שלשים יום: ד) מזיריו: ה) שלשים שלשים: ו) שם"ה ימים: ז) לליטו: ח) מזירות: ט) ולא: י) שלשים שלשים: כ) שלשים שלשים: ל) כל: מ) מקיילי: נ) תיבת כדי ליתא בכ"א: ס) מלמ: ע) מנין: פ) ואע"ג: צ) שלשים יום: ק) הא מם לא: ר) מזירות מריכא הוא דקביל עליה: ש) דכי: ת) לקבל עליו מזירות מדתני הין מונה אחת ליגון מונה שתים וכו' אפי רבי יהודה סב"ד: ל) לו ניח טרינון:

הגהות הב"ח

(ע) גמ' כמנין ימות החמה מונה נזירות כמנין ימות החמה אמר רבי יהודה: (ב) שם שבר לה כוותיה בחדא דאיזו מזירות וכו' שאני ליה וכו' לא שאני ליה: (ג) רש"י ד"ה ומי וכר וכו' והתנן הריני: (ד) ד"ה מי הוי וכו' כשם"ה פעמים שם"ה ימים שלריך וכו' ליתא מתרינן כל"ל והל"ל עם ד"ה מונה וכו' למיקס בנזירות הס"ד ותמ"כ מ"ה ועוד וכו' כרבי ומתני' הד"ג: (ה) ד"ה הריני וכו' דבי אמר: (ו) ד"ה מהו דתימא הא כל"ל ותיבת הא נמחק: (ז) ד"ה ולמעלה וכו' למשמע מד כדמדכר להו בלישנא דקרא ומראהיהן שפל מן הקיר בכתב קירות וכו' ל' בעינן הס"ד ותמ"כ מ"ה לא קא משני לישני ימירי הוא דקתחשיב:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ה וכ"ש מי שבר ליה כרבי וכו' ותין שייך בו לשון השלמה כלל. ג"ב כתן הס"ד ותמ"ב מה"ד הג"ה ע"ב ד"ה וכו' והוא פי' ותמר על ע"ב ב"ב ע"ב: ב) בא"ד היינו טעמא [שלמחר] מכיון שהשלים מת שלשים שלמחר ונ"ב שם"ה כל"ל ג"ב ותבל נרלה כמו שכתבתי עי' ע"ש.

מוסף רש"י

אפילו מאה שנה כו' אין זה נזיר עולם. שיהא נזיר לעולם. אלא מגלח בסוף שלשים. דכתיב נזירות מריכא למי ותינו מוסר בתגלחת כל יומי (לעיל ז.). **סומכוס אומר הן אחת כו'.** כלומר אם לא פירש כמה מזירות מר ואמר הריני נזיר היינו ליגון טריגון וכולם היינו לשון לשון שלש הס, **דיגון שתים.** ויהיה נזיר שנים יום (רשב"ם ב"ב קסד:). **בית עגול.** העשוי ככפתן שאין לו סוף פיעת קרן זוית (שם). דיגון. פיעות שתים, מלד אחת עגול ואלו אחת יש לו שתי פיעות (שם). **טריגון.** לעגיל שלש פיעות (שם). **פונטיגון.** יש לו חמש פיעות (שם). **מאי טעמא.** לאין מטמא בנגעים אלא מרובע. **למעלה הוא אומר קיר קירות.** הוא יכול לומר והנה הנגע בקיר הבית וכתב קירות (שם). **הרי כאן ארבע.** והיינו מרובע, אבל בית עגול כולו קיר אחת. ומלאהו שפל מן הקיר, לגופיה אחת (שם). **הדרן עלך כל כנויי**